

**Μπονανάδες και εὑχαῖς,
δπου πέφτουν σὰν βροχαῖς.**

Ἐστὸν Βασιλέα ὄρεξι, ταξείδια καὶ ραχάτι,
καὶ κάπου—κάπου πυρκαγιὰ νὰ πιάνη ἑστὸ Παλάτι.

Εἰς τὸν Τρικούπην δάνεια πολλὰ καὶ τραπεζίτας,
ὥς ὅτου ὅλους τοὺς Ρωμηοὺς μᾶς κάμη ρακενδύτας.

Ἐστὸν Δεληγιάννην βουλευτῶν ἀμέτρητον σωρείαν,
πρωθυπουργείαν μᾶς στιγμῆς καὶ ἄκραν φλυαρίαν.

Εἰς τὸν Λομβάρδο μιὰ χρυσὴ μεγάλη ταμπάκερα,
καὶ νὰ ἴδῃ τὴ μύτη του κλαρίνο καμμιὰ ἔμερα.

Εἰς τὸν Βουλπιώτην ἔξαψι καὶ γλῶσσα καμμιὰ στάλα,
καὶ νὰ μᾶς κάνη μποναμὰ ἐκείνη τὴ δασκάλα.

Ἐστὸν κύριον Κοντόσταυλον χαλβάδες μελεμένιους,
καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του σταυροὺς τενεκεδένιους.

Εἰς τὸν Τομπάζη τρίκροτα καὶ δίκροτα καὶ σκούναις,
καὶ πάντοτ' ἀπὸ τῆ στεριὰ νὰ βλέπῃ τῆς φουρτούναις.

Ἐστὸν Παπαμιχαλόπουλον ὑπομονὴ καὶ κρίσι,
καὶ νὰ μὴ γίνῃ ὑπουργὸς εἰς ὅποιον κι' ἂν κολλήσῃ.

Εἰς τὸν Πετσάλη ὄγδοον κανένα ὑπουργεῖον
κι' Ἰκάρου πτήσιν ἀνωθεν ἡμῶν τῶν ἐπιγείων.

Ἐστὸν Μεσσηνέζη ἐξοχὴν καὶ κάμποσα βιβλία,
τὰ περασμένα του ς' αὐτὰ νὰ βλέπῃ μεγαλεῖα.

Εἰς τὸν Δουζίνα καρυδιαῖς καὶ φούσκαις καὶ ῥοκάναις,
καὶ μιὰ τριὰ κο ν τ α μ ε λ ῆ ἀπὸ φορικταῖς φακλάναις.

Ἐστὸν κύριον Ῥηγόπουλον θαλασσοπούλια, γλάρους,
ἀνέμους, νέφη, κύματα κι' ὀρητικὸν χειμάρρους.

Ἐστὸν Τζάνε μιὰ ἐφτάκανη λατινικὴ κουμποῦρα,
καὶ νὰ μιλῇ παντοτεινὰ lingua latina pura.

Εἰς τὸν Σταμούλην ὄπιον, χασίς, καὶ σκύλων στίφη,
φανατικὸν τρικουπισμὸν καὶ μιὰν Ἀγγλίδα νύφη.

Ἐστὸν Μάνδαλον μίαν εὐχὴν ἐξώλης καὶ αἰσώλης,
καὶ πάλι πολὺ γρίγορα νὰ γίνῃ καπνοπώλης.

Εἰς τὸν Δημητρακάκην μας, τοῦ πίκλην Χράπαν· Χράπαν,
ἐκ μέρους τοῦ Μανδάλου του μίαν ῥαγδαίαν φάπαν.

Ἐστὸν κύριον Ζυγομαλὰ περισσοτέρας γνώσεις
καὶ νὰ πρωτεύῃ πάντοτε εἰς τὰς διαδηλώσεις.

Ἐστὸν Στεφανίδην τὸν ἄβρον ἓνα λυσσώδη γάτο,
ἵνα τὴν βασιλόπηταν τοῦ κάμη ἄνω κάτω.

Ἐστὸν Καλλιγᾶν ζαχαρωτά, στραγάλια, καραμέλαις,
νὰ τὰ μοιράσῃ πηδητὸς ὡς τῆς ὠμορφαις κοπέλαις,

Ἐστὸν Κασσιμάτην τὸν κλεινὸν πρεσβείαν ἑστὸ Λονδίνον,
κι' ἐποδοχὴν πρωτοφανῇ μετὰ κραυγῶν καὶ θρήνων.

Εἰς τὸν Μαυρομιχάλην μας ἐξαετὴ θητεῖαν,
δύο μποτίλιας τοῦ Μπορντὸ καὶ μίαν ἐκστρατεῖαν.

Ἐστὸν κύριον Ζηνόπουλον τὸ φάσμα τῆς Αὐστρίας,
κι' ἐπερωτήσεις δι' αὐτὸ κι' εὐλόγους ἀπορίας.

Ἐστὸν Μπέη ἓνα ἀντερὶ καὶ ἓν ἀντζέμ πιλάφι,
κι' ἓνα καλέμι οὐλεμὰ τὸ ντέρτι του νὰ γράφῃ.

Ἐστὸν Κοσσονάκον ῥόπαλον καὶ λωποδύτας πλήθος,
νυχθημερὸν νὰ μάχεται μ' αὐτοὺς στήθος πρὸς στήθος.

Εἰς τὸν Μακράκη τὸν χωλὸν μίαν πνοὴν ἑστὴ μύτη,
καὶ ἄλλη μία δεύτερη καὶ ἄλλη μία τρίτη.

Εἰς τὸν Καζάζην εὐσεβεῖς καὶ νύφη καὶ κοκκῶνα,
καὶ παρὰ φύσιν Δίκαιον ἑστὸν ἅπαντα αἰῶνα.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου γυμναστικὴ νὰ κάνῃ
νὰ ῥίξῃ τὸ Κυβέρνησι, νάρθη τὸ Δεληγιάννη.

Εἰς τὸν Γαβριηλίδη μας ν' ἀρχίσῃ τὰ ταξείδια,
καὶ νὰ μᾶς γράφῃ πάντοτε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

Ἐστὸν κύριον Φιλήμονα δίσκον μετ' ἄλλων δώρων,
καὶ τέλος συμφιλίωσιν μετὰ τῶν Ἀνακτόρων.

Εἰς Βλάχον τὸν Ἀρχάγγελον ἓνα τσουράπι ἄμμου
γιὰ κάποια κωμῳδία τοῦ Βροχὴ ἔ ν ε κ α γ ά μ ο υ.

Ἐστὸν κύριον Κορομηλὰ πέρι καὶ ἀλάτι
διὰ τῆς κωμῳδίας του ποῦ παίζουν ὡς τὸ Παλάτι.

Ἐστὸν Δήμαρχό μας τὸν ξανθὸ λάσπη παχειὰ καὶ σκόνῃ,
καὶ ὁ Νομάρχης κάποτε ἑστὴ χάψι νὰ τὸν χώνῃ.

Ἐστὸν κύριον Νομάρχην μας μιὰ δακτυλιὰ ἑστὴ μύτη,
κι' ἓνα καλὸ δωμάτιον εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.

Εἰς τὸν Σεμέλον τὸν Σπανὸν ἓνα μακρὸ φουστάνι,
καὶ ἔτσι τὴ Σεμέλενα γιὰ χάψι νὰ μᾶς κάνῃ.

Εἰς τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐμπόρους,
ξύγκαις πήχαις, κι' ἐν ταῦτῳ τελώνια καὶ φόρους.

Εἰς τοὺς παπάδες προσφοραῖς καὶ ἐξομολογήσεις,
καὶ γυναικίους πειρασμοὺς καὶ νέας ἀνακρίσεις.

Εἰς τοὺς γιатρούς εὐχόμεθα μεγάλην πελατεῖαν,
ἀλλ' εἰς τοὺς συνδημότας μας ὑγείαν κι' εὐρωστίαν.

Ἐστὸς δικηγόρους βούρδουλα, παντοτεινὸ κυνῆγ,
φόρον ἐπιτηδεύματος καὶ δπου φύγῃ φύγῃ.

Εἰς τῆς γυναικες πούπουλα, φτερά καὶ κονταμάραις,
κι' ὁ Παπαδζαμαντόπουλος νὰ γράφῃ σαχλαμάραις.

Ἐστὸς ἀναγνώστας τοῦ Ῥωμηοῦ νὰ γίνουν ἄλλοι τόσοι,
καὶ κάθε ἀνταποκριτὴς εὐθὺς νὰ μᾶς πληρώσῃ.

Εἰς τὸν Ῥωμὴν ὁ ν' ἐξόδουσιν ἀναριθμήτων φύλλων,
κι' εἰς τὸν πτωχὸν τοῦ Φασουλῆν τὸ τακτικόν τοῦ ξύλον.